

Tankar tar tid

Man blir ledsen när man inser att man inte verkar komma någonstans. Då funderar man ju såklart på vad det kan bero på. Och inte sällan landar man då i barndomen.

Alla hårda ord och förvirrande situationer bland allt annat. Ögonblick där barnet behöver sin förälder att skydda och förklara. Agera.

Om inte, får barnet för sig att det inte är skyddsvärt. Inget värde har.

En känsla som består över tid och inte tillåter sig täckas över. Ännu mindre begravas innan kännaren. Livet verkade ta slut innan det hann börja.

När man sen senare inser att man bör kunna ta ansvar för sig själv med allt vad det innebär, och man inte kan. Vad gör man då?

Jo, man distanserar sig såklart från allt som kan tänkas påminna om den där grunden som konsekvenserna står på. Är man vidare inte medveten om grunden blir livet en allt som oftast nedslående labyrinth av besvikelser.

Man ska inte förvänta sig att varenda förälder ska vara KBT-terapeut. Men att ta sitt åtagande på allvar i denna delen av världen borde inte vara för mycket begärt. För när det är över så räcker inte hela världens ursäkter till. När man tillslut blir medveten om att livet har varit och är, och känslan säger att det kommer att fortsätta vara ett levande helvete.

Lett betydande perspektiv på grund av någon annans livsval.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Föll med Poeter.se id #99406 innehar upphovsrätten